

гаретѣ въ 1876 год. своето възстание което се свърши съ ония „Bulgarian atrocities“, нарочно го направили въ половинѣ Гърцката Тракия, за да могатъ послѣ да разширочатъ бжджщата си държава и въ тия страни; също така скоро бѣше когато Английскій Morning post казваше, че Българскій езикъ е съвсѣмъ необработенъ, съвсѣмъ още безъ литература и че едва въ послѣднитѣ години съ русско усилие малко нѣщо се поугладилъ.

А при всичко това заради вжтрѣшнитѣ земи на Балканскій полуостровъ има хубава и голѣма литература отъ разни пжтешественници. Отъ началото на нашето столѣтие пжтници отъ всичкитѣ почти Европейски народи се занимаваха да изслѣдватъ, и тѣй да речемъ, да открижтъ тия страни. Обаче тѣзи мжже види се не писали за своитѣ съвременници нито на западъ нито на истокъ, а за бжджщността; тѣхнитѣ книги не намѣриха други читатели, освѣнъ нѣколко учени специалисти и нѣкой проницателенъ консулъ или генералъ.

Тъкмо сега въ послѣднитѣ недѣли много пишатъ и говорятъ за Западна България, за Македония. Гърцитѣ викатъ че тамъ всичко е гръцко а не Българско: а пакъ Англичанитѣ пращатъ своя цариградскій консулъ да издири така ли е това нѣщо. Но по-точно поучение, нежели въ консулскитѣ рапорти, тѣ биха намѣрили въ книгитѣ на пжтешественницитѣ, и то най-много пакъ въ Английскитѣ. Още въ 1804 год. Английскій полковникъ Leake пжтувалъ въ Западна Македония, гдѣто е границата между народноститѣ Гърци и Българе. Малко подиръ него френецътъ Rouqueville, който билъ консулъ на